

Josef Straka

HOTEL
BRISTOL

Traducere din limba cehă de
MIRCEA DAN DUȚĂ

Cluj-Napoca, 2018

Cuprins

Din volumul

HOTEL BRISTOL	5
Leon Zirk	7
Privire întoarsă după o siluetă inexistentă în parc.....	8
Place de Dublin.....	9
Amintiri așternute	10
Text din gheață.....	11
Timpul sângerează.....	13
Lichidul roșu.....	14
Leon Zirk își citește notițele în tren	15
Zirk: Südster	17
Secția de poliție din Prenzlauberg	19
Cămine fărămițate.....	20
Singurătatea lui 1 octombrie.....	21
Ultimul client	22

Din volumul

ORAȘUL MONS	23
* * * (<i>Suntem doar clienți obișnuiți de cafea...</i>)	25
Orașul în cețuri.....	26
Ianuarie – alt timp.....	28
Mons	29
Dieppe.....	30
Negru de cărbune	31
Viață obișnuită.....	32
Gri alburii.....	33
Veneția, tablou în culori estomate de soarele penetrant.....	34
Spații sufocate	35
Imposibilitatea de a răspunde.....	36
„Hărțile” orașelor	37
Cafeneaua Roxy, acolo lângă biserica Am Suedster	39
Zidul	40
Instrument: viața.....	41

Din volumul

BISERICA ÎN CEATĂ	43
În adâncurile timpului.....	45
Anumite vizuini și cărării	46
Culoarea cenușie.....	47
Am început să mă tem	48
Noiembrie 1991	49
Încăperi molesitoare II	50
Zappe	51
Cum să întorci timpul.....	52
*** (<i>Și spui apoi șase ani dar e doar o dispariție...</i>).....	54
*** (<i>Noaptea taie plictisul în felii...</i>)	56
*** (<i>Acea digitație neobișnuită...</i>).....	57
*** (<i>Distrugem tot ce este nemijlocit, direct...</i>).....	58
*** (<i>Așteptarea detaliului licăr trecător...</i>)	59
*** (<i>Oamenii ating balustradele murdare...</i>)	61
*** (<i>O discontinuitate de numai trei secunde...</i>)	62
*** (<i>Și apoi liniștea ce nu cunoaște mila...</i>)	63
*** (<i>Tunelul, apoi un cotlon ciudat...</i>).....	64
La urmă vor fi doar locuri albe	65

Din volumul

MICILE EXILURI / MALÉ EXILY	67
Frankfurt pe Oder.....	69
Neukoelln	70
Acum viața ar putea... ..	71
Cafele: Belgrad, Berlin.....	72
*** (<i>Pasul să ți-l falsifici, să nu mai fii sigur...</i>)	73
*** (<i>O senzație deosebită îți oferă întâmplările așteptate...</i>).....	74
Nicăieri în Cartierul de Sub Stâncă.....	76
Doar să-i observi pe cei din jur	78
*** (<i>Pe lângă toate astea mai putem folosi noaptea...</i>)	79
*** (<i>O surpare distrugătoare a cuvintelor...</i>)	80
*** (<i>„Si verși tăt”, să vomți totul din tine...</i>)	81

Din volumul
HOTEL BRISTOL
(2004)

Leon Zirk

Să scrii înseamnă să-ți amintești frânturi, conexiuni. Amintiri care, poate că în afară de autor, pentru altcineva n-au nicio valoare. Să scrii e același lucru cu a nu uita. Un șir de ani. O grămadă. Labirint de străzi și locuri goale. O privire furișată într-o cafenea când afară plouă torențial. Aruncată, confuză. Încet, încet, din acel amestec se înalță o casă. O casă în amintiri. După atâtea schimbări de locuință, în sfârșit, casa. Ești lângă gard și cu două degete îl atingi. Poate că trece vreo mașină. Poate că o oră întreagă va fi liniște. Să scrii înseamnă să te ocupi de tot felul de cuvinte și detalii neînsemnate care au fost spuse cu anumite ocazii. Și apoi lumea întreagă, orașe, drumuri și hoteluri. Locuri și nume. Un univers în care te poți numi Alva Torini, Luc Samuelson, Next One (așa cum se vedea nu știi pe unde pe niște afișe) sau Leon Zirk, leon zirk sau pur și simplu doar zirk.

Privire întoarsă după o siluetă inexistentă în parc

Distrugerea nostalgiei se integrează perfect
 în mozaicul nostru de evenimente întâmplătoare și imprecizii.
 Ne contopim imperfect într-o ciudată alcătuire
 Nu mai simțim nevoia de a cunoaște
 Definim prin perfecțiune perfecțiunea veritabilă
 Iar prin pierdere propriu-zisă ceea ce ne scapă
 Renunțăm la comodele poziții de mijloc
 Îndeplinind astfel voința unora
 Dar după aceea nici pe ei nu-i mai ascultăm
 Și tăcem săptămâni întregi
 Pentru că nu vrem, nu simțim nevoia de a defini
 Ne construim metereze din culori
 Care acasă nu ne foloseau la nimic
 Dar mai suntem în stare să zicem: asta are importanță, de
 asta n-avem voie să uităm
 Iar apoi părăsim nevăzuți, ascunși în pelerină, adresele pe
 care le-am declarat
 Înconjurăm pentru ultima dată micul parc
 Ne construim în jur o fortăreață din culori
 Prin care poate că am dorit sau vom dori să spunem ceva
 Cu vârfurile degetelor făcute spre a se mișca numai înainte
 În compartimentul trenului ștergem petele de cerneală tipografică

Place de Dublin

Mereu întrebăți cât e ceasul, pentru că timpul – și asta te macină, e ciudat de bine ancorat.

Dar poate că timpul-i doar un drapel fluturând în vânt. Timpul pe care am fi putut, de ne-ar fi fost dat, să-l judecăm. Am fi putut să cunoaștem multe în timp util. Să simțim în special spiritul străzilor din Paris. Separat de orice altceva, inconfundabil. Să stăm pe o bancă în Place de Dublin și să ne aruncăm gândurile înapoi.

Acum la fel ca atunci. Cu timpul ne jucăm și pierdem în alt timp, un timp înlăcrimat.

Pentru lacrimile noastre. Ochii noștri privesc bolta cerească. Este albă. Parisul are poate aceeași culoare.

Nu poți recunoaște nimic. Dimineața, când ninge. Noiembrie. Constrângerea către sfârșit. Anul își numără ultimele zile. Te văd pe străzile pariziene. Prin locuri pe care le păstrez în suflet. Niciodată nu vei trece prin ele. Calea spre vârf. Calea spre vârf îmi pare simbolică pentru noi doi. Amândoi urcăm spre un vârf într-un anumit oraș și tocmai de aceea și contrar așteptărilor, înțeleg de ce nu ne întâlnim.

Măcar de-am coborî.

Dar nu, noi iar întrebăm cât e ceasul. Ne uităm la ceas în odăile noastre și tăcem în acel moment al lipsei de speranță. Urmărim limba secundarului. După un minut ne întoarcem la treburile noastre, nimic mai mult. Timp pierdut. Îi evaluăm rostul. Parisul ne-a scăpat printre degete și regretăm. Ghidul orașului este pe noptieră. Ușa este închisă. Și apoi întunericul, pe care înainte nici nu ni l-am fi putut imagina.

Amintiri așternute

Linoleumul din bucătărie.

Amintiri depuse în timp. O ceașcă de cafea nebăută și niște papuci de casă. Ușa nelăcuită. Scări. Pe ele se coboară către apartamentul de la subsol. După cartofi. Alături arde focul. Acolo lucrează cineva. Nu cunoaștem urcatul pe scări. Pereții coșcoviți sunt plini până la refuz de strigăte, înjurături sau schimburi pașnice de cuvinte. Covorul este strâns.

Peste drum aleargă câinii, singurătatea se înfiripă încet. Fereastra spre curte nu se poate închide. Dă către grădina închisă. Din nou zăvoare și împingere în ușă. Portița închisă ca animalele să nu apară.

Prin curte, încoace și încolo, uneori înapoi. Din nou bucătăria. Perdeaua și apoi balconul cu vedere spre oraș. După ploaie, pe garaj au rămas băltoace mici de apă. Pe verandă se stă în fotolii de nuiete împletite. Casa are propria sa dinamică, dar pare părăsită. Mai ales grădina. Din când în când, cineva tunde trandafirii. Uneori se cosește iarba sau se plivesc straturile.

Dar de cele mai multe ori nu se întâmplă nimic. Vecinii se plimbă pe alături, dar nici nu le trece prin minte să-și întoarcă privirea încoace. Și astfel, zilele se tot repetă iar în oamenii din casă se așterne ceva precum praful. Sună telefonul. Puțină lume îl aude. Apoi se reinstaurează liniștea.

Text din gheață

Bărbatul pare cioplit din întuneric, de jur împrejur gheață, îmbrăcăminte sa, deși ascunsă sub pelerina din plastic, este în mod evident necorespunzătoare, vântul separă trecătorii și le încremenește pe chipuri zâmbete de-o oră întregă neschimbate; orice mișcare, orice grimasă doare, toți sunt înghețați, își acoperă gurile spre a nu vorbi; omul în negru resimte gerul, dar încă nu conștientizează durerea, aceasta ar însemna mișcare, iar mișcarea te epuizează; omul merge prin zăpadă și schimbă direcția dincolo de lacul pe suprafața căruia trei oameni alunecă simetric în trei direcții apoi se aruncă înapoi unul către celălalt, priveliștea pare un film care începe încet-încet, mișcarea este imperceptibilă, diferența dintre personaje se poate sesiza numai în urma unei ușoare întoarceri a capului, oamenii își croiesc cu greu drum prin zăpadă iar din cauza gerului culorile de pe hanoracele lor sunt de nerecunoscut, de departe, trecătorii par niște siluete cenușii ținându-și mâna dreaptă la gură și stânga, în general, în buzunar, pelerina neagră nu se integrează în peisaj, nu se potrivește cu el, în afară de doi corbi nimic nu are această culoare, doar albul de gheață și cenușiul înghețat, numai doi oameni poartă niște cizme verzi din gumă, de altfel dispar repede cu toții, erau pasagerii ultimului autobuz care ajunge la stația de lângă lac înainte de apusul soarelui, următoarele vor fi învăluite de întuneric, mai sunt doar câteva minute, cei trei patinatori se îndepărtează pentru ultima oară în cele trei direcții, negre în contrast cu albul zăpezii, chipurile stau întoarse parcă în ciuda vântului, culorile încep să pălească, se contopesc, nu se mai pot deosebi, iar apoi acel sunet ciudat, scârțâitul

patinelor este muzica înserării, scârțâitul pătruns în urechi care aud mai mult decât... vorbe șoptite în palmă și deodată scârțâitul dispare, apoi peisajul din jurul lacului capătă încetul cu încetul culoarea pelerinei negre.

Timpul sângerează

Timpul profanat

sângerează

deocamdată din memorie trupul femeii accelerează amintirile

despre iureșul neconținut al vaporetți

pe fâșia îngustă a mării, atât cât se putea vedea

muzica, toate capetele înclinate în față

oamenii oboșiți de căldură

se înțeleg numai prin gesturi

timpul sângerează

iar apoi trupul femeii încremenește într-un unghi straniu

Ochii ei lipiți de chipul lui. Amândoi s-au desprins de mult de starea de luciditate. Se asigură reciproc, din priviri, că paharul pe care îl beu acum este cu adevărat ultimul.

Împrejmuire din lemn. De fapt, în berăria asta nu-ți dai seama niciodată dacă e zi sau noapte.

În încăpere se află numai acel cuplu și vânătorul de amintiri care tocmai și-a deschis caietul spre a scrie prima însemnare. Dintr-odată, în jur numai tăcere. Femeia își ațintește privirea asupra celui care scrie. Timpul s-a oprit. Va porni din nou peste câteva minute. În timp ce el scrie, cei doi se apropie unul de celălalt. Dar le este scris să se ciondănească mereu pentru ceva. După o jumătate de oră, neînțelegerea se transformă în ceartă veritabilă. Nu mai face nimeni însemnări. În schimb, se face auzită o poveste de viață, ceea ce, după cât se pare, cei doi vor regreta mai târziu. Jenați, vor să achite cât mai repede consumația, dar în starea lor orice grabă e zadarnică. Dimpotrivă, mai degrabă îi reține. Plătește și cel care făcea însemnări. Apoi pleacă, părăsindu-i pe cei doi.

Între timp, afară începuse să plouă. El deschide umbrela, dar după ce parcurge câteva străzi, constată că nu mai era nici urmă de ploaie